

Prominentka

ROMÁN



J'NELL CIESIELSKÁ

i527.net
vydavatelstvo

Prominentka

Prominentka

ROMÁN

J'NELL CIESIELSKÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2020 by J'nell Ciesielski

Originally published in English under the title *The Socialitet*
by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2021
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-60-7



Mame.

Zvládli sme to.





1. kapitola



PARÍŽ

1941

„Sprostý rúž.“ Kathleen Whitfordová vybrala z kabelky vreckovku a zotrela si z pier nerovnú lesklú červenú šmuhu. Pod pouličnou lampou si pred tvárou pridržala pudrenku so zrkadielkom a znovu si namaľovala pery. „Nemôžem sa nacistom ukázať s rozmazaným rúžom.“

Odložila zrkadielko, zdvihla roztrasenú ruku, stiahla si z hlavy hodvábnu šatku a starostlivo si ju vložila do kabelky ozdobenej korálikmi. Pozrela sa na dokonalú bielu tehlovú budovu, ktorá ako elegantná madam trónila na ulici Rue de l'Université. Z okien na najvyššom poschodí k nej prenikalo svetlo, smiech a hudba a napriek tomu, že bola júlová noc, zamrazilo ju až do špiku kostí.

„Upokoj sa. Je to len večierok. Na podobnom večierku si už bola miliónkrát.“

Jej dutý hlas sa odrazil od lesklých dubových vchodových dverí a slová jej s iróniou plesli do tváre. Áno, absolvovala kopy večierkov, kde boli samí vojvodovia, lordi, lady, a keď ju predstavili na dvore, stretla dokonca aj kráľa. Lenže zdvorilé správanie v prítomnosti jeho veličenstva bolo v porovnaní s týmto malina. Buckinghamský palác totiž nebol plný nemeckých dôstojníkov. Ani ich mileníek.

Pichlo ju pri srdci. Ellie.

Narovnala plecía, usmiala sa a jemne zatrepotala mihalnicami, aby zamaskovala bolesť, presne ako ju to naučila mama, a vošla dnu. Keď prechádzala sivou mramorovou vstupnou halou a stúpala po širokom schodisku na najvyššie poschodie, čierne zamatové lodičky klopkali dostatočne hlasno, aby prehlušili tlkot jej srdca.

Vybrala sa za zvukom hudby k dverám vpravo, zhlboka sa nadýchla a chystala sa zaklopať. Skôr než to stihla urobiť, dvere sa rozleteli. Vyrútil sa z nich nemecký vojak v uniforme a v náručí držal ženu v zlatých šatách.

„*Entschuldigen uns.*“ Muž sa zasmial a rýchlo chytil ženu okolo pása, aby sa nezviezla na zem.

Keď otočila hlavu a uškrnula sa na Kat, rúž sa jej rozmazal po tvári. Pod nos jej strčila poloprázdnu fľašu šampanského. „*Vouloir quelque?*“

Kat odtisla fľašu a pokrútila hlavou. „*Non, merci.*“

„*C'est bien.*“ Žena zamávala fľašou a zlatistý bublinkový mok jej vyšplechol na šaty.

Kat sa uhla dozadu, aby ju neofrkali odprsknuté kvapky. „*Non.* Mám chuť na vodu.“

„Vodu?“ Žena na chvíľu zvrátila nos, no hneď nato sa jej zahmlené oči rozžiarili. „Aha! Robíte si žarty!“ Otočila sa naspäť k mužovi a červenými perami sa mu obtrela o krk. „Počul si to, *chérie?* Ona chce vodu.“

„Áno, počul,“ povedal zlou francúzštinou. „Musí to byť vtíp, keďže vo Francúzsku nikto nepije vodu. Poďme, *Schatz.* Naša noc sa tu nekončí.“

Jej uvítací výbor sa začal potácať dolu schodmi a Kat vstúpila do bytu. Pokušenie otočiť sa a ujsť ju zasiahlo tak silno, akoby vrazila do ľadového múru. Od jednej steny krémovej farby po druhú stál dav nemeckých vojakov v uniformách so ženami

v tých najkrajších šatách. Nad hlavou im visel luster posiaty krištáľmi, od ktorých sa odrážali zrkadlá a pozlátené rámy obrazov. Francúzske okná s výhľadom na ulicu lemovali tmavomodré brokátové závesy a v každom rohu priestrannej miestnosti stáli čínske vázy dynastie Ming plné bielych ľalií.

„Madam?“ Zjavil sa pri nej čašník a na táčni jej ponúkal šampanské, víno a koňak.

Pokrútila hlavou a prešla popri ňom. Alkohol je tá posledná vec, ktorú jej rozbúrený žalúdok potrebuje. Z gramofónu znela pieseň Édith Piaf. Kat sa vyhýbala tancujúcim párom a topánky sa jej pri tom zabárali do hrubého koberca. Ľudia ju štuchali laktami, stúpali jej na palce na nohách a červené saténové šaty jej obľiali šampanským, no pretrpela to a podarilo sa jej dostať na druhú stranu miestnosti. Chrbtom sa oprela o klenutý priechod medzi prednou izbou a jedálňou plnou jedla a cez clonu cigaretového dymu si obzerala dav.

Zaryla nechty do lesklej ozdobnej zárubne. Keby nešlo o Ellie, jej malú sestričku, na svete by nebolo takej sily, ktorá by ju udržala v miestnosti plnej nacistov. Pravdou však bolo, že ak by sa Ellie naučila ovládať svoje túžby, nikdy by sa nebola ocitla v tejto ošemetnej situácii a Kat by nemusela celý ten chaos žehliť.

Ako vždy.

Odrazu sa pred ňou vynoril ďalší čašník s táčnou chuťoviek. Zrak mu padol na jej ruky, ktorými zvierala zárubňu. „Madam? Nechceli by ste si sadnúť?“

Zachránila ju dobrá výchova. Odstúpila od steny, zopla ruky pred sebou a usmiala sa. „*Non*, len som hľadala hostiteľku. Nevideli ste ju?“

„Madam Eleanor?“ Zamračil sa a pohľadom skúmal dymom zahalenú miestnosť. „Šla po ďalšie platne.“

Spoza dvojítych dverí na konci jedálne sa ozval hrmot táčni. Odrazu sa dvere rozleteli a vyplávala z nich drobná blondína

zahalená v oblaku cigaretového dymu. „Len to pozametaj a dones mi nejaké nové,“ zvolala cez plece lámanou francúzštinou. „Charles Trenet alebo Rina Ketty. Niečo optimistické. Vôbec netúžim po tom, aby ľudia znechutila nejaká nudná hudba.“

Odkedy Kat vstúpila na okupované územie, cítila sa, akoby mala v žalúdku okruhliaky, no teraz ani čoby jej tam padol balvan. Dobré známe nevinné dievčatko sa zmenilo na ženu, ktorú sotva spoznala. Ženu, ktorá žiarila šťastím, hoci Kat čakala, že ju nájde celú utrúpenú. „Ellie,“ vydralo sa jej z hrdla.

Jej sestra akoby okamžite vrástla do zeme. Medzi prstami sa jej neisto knísal dlhý strieborný držiak na cigaretu a svojimi čerešňovočervenými perami vytvorila dokonalé *O*. Sekundy sa vliekli a Kat čakala, že ju schmatne nejaký Nemec a vyhodí ju. Bola to chyba. Mala počkať do rána, aby svoju spurnú sestru odviekla naspäť cez Lamanšský prieliv bez zvedavých pohľadov celej Tretej ríše. Mala...

Ellie sa pohla a modrozelené oči sa jej rozžiarili radosťou. Vrhla sa k sestre. „Myška Kat!“

Kat ledva zachytila sestru, ktorá ich obe takmer zvalila na táčnu plnú sušienok, kačacej pečene a plesňového syra, ktorá ležala na lesklom mahagónovom jedálenskom stole.

„Ach, Kat, ty si prišla sem! Nemôžem tomu uveriť.“

Kat ju silno objala a vlna úľavy zmietla starosti, ktoré ju sužovali celé mesiace. Je v poriadku.

„Nemôžem dýchať,“ zakašľala Ellie a potľapkala ju po chrbte.

Kat odstúpila a začervenala sa. „Prepáč.“

„Len čo človek vytiahne päty z Británie, naša ľadová kráľovná sa hneď roztopí,“ zasmiala sa Ellie a uhladila Kat šaty na pleci. Žiarivý úsmev jej odrazu z tváre zmizol. „Čo tu robíš? Dúfam, že sa nestalo nič zlé.“

Okrem toho, že si ušla do okupovaného Francúzska a stala si sa sekretárkou toho nacistu?

„Musí sa stať niečo zlé, aby mi moja sestra chýbala?“ Kat sa usmiala. Bude lepšie, keď ju pri úteku radšej naláka na med, akoby jej mala dať vypiť ocot, ktorý ju bude zožierať znútra. Stačí jeden zlý ťah a sestra uskočí ako laň, ktorú má poľovník na muške. Zdvihla dľaň a pohľadila Ellino namaľované líce. „Nevideli sme sa takmer rok. Vyzeráš dobre.“

Ellie sa zaradovala a dotkla sa diamantového hrebienka, ktorý držal blondavé kučery naboku hlavy. Z každého jej pohybu vyžarovala nezávislosť. „Áno, zrejme mi francúzsky vzduch prospieva.“

Katin úsmev sa zmenil na grimasu. Francúzsko už nie je tým, čím bývalo. Nemci hliadkujú okolo Louvru a na Elyzejských poliach, akoby to bolo Porýnie. Ak sa im bude v boji dariť, čoskoro budú pochodovať po námestí Piccadilly Circus v Londýne. Zhlboka sa nadýchla, aby premohla hnus, ktorý v nej vrel a stúpaj jej do hrdla. Neprišla sem však kvôli Nemcom. Pricestovala, aby sestru priviedla domov. Dúfala, že ju nebude musieť zviazať, zapchať jej ústa a strčiť ju do pristaveného auta.

„Myslela som si, že tá tu nebudem vedieť nájsť, keďže si nám nikdy neposlala ani len adresu.“

„Nevieš si predstaviť, aká som bola zaneprázdnená. Navyše teraz musím oveľa viac cestovať za prácou.“ Ellie si poriadne potiahla z cigarety a z kútika úst sa jej začal vinúť dym. „Ako si ma našla?“ spýtala sa ostro. Jej slová medzi nimi zostali visieť ako železná opona. Pri nesprávnej odpovedi – alebo akejkolvek odpovedi, v ktorej by spomenula ich otca – by sa opona rozsypala. Ruky sira Alfreda Whitforda siahajú ďaleko, no jeho peniaze a vplyv nemajú hraníc, a tak požiadal priateľov z univerzity, aby cez Scotland Yard vyhládali jeho mladšiu dcéru.

„Požiadala som domovníčku, aby ma navigovala na najvychytenejšie miesto v meste. Kto by si bol pomyslel, že je to práve u nejakej Britky?“ Kat od silného smiechu zaboľelo hrdlo.

Otočila sa a obdivným pohľadom sa rozhládla po miestnosti. „Navyše v takých luxusných priestoroch v centre Siedmeho obvodu. *Trés chic.*“

Okolo nich zasvišťala žena s platinovými blond vlasmi, ktorá sa pokúšala tancovať tango s fľašou sauvignonu. Vydesený čašník ju naháňal so zátkou v ruke.

„Eric si potrpí na to najlepšie,“ vysvetlila Ellie a ani trochu sa nebála o svoje biele koberce. „Táto štvrt' pôvodne pripomínala naše predmestia, takže nám o to viac vyhovuje, a my ju už považujeme za svoju. Nová šľachta pre nový svet.“

Eric. Meno, ktoré Ellie vyslovila s takou nehou, znelo v Katinej hlave ako rev sirény. Jej malá sestrička žije s mužom. Celá situácia je prinajlepšom nechutná. Ako vždy. Namiesto toho, aby vzala do úvahy všetky tie varovania, Ellie sa rozbehla v ústrety svojim predstavám, ktoré si sama vyfantazirovala. Lenže namiesto chlapcov, tanečných sál a džinu sa vrhla rovno do náručia otrasnej ideológie a muža, ktorého vôbec nepoznala. Vníma len to, že jej ponúkol únik spod zdrvivúcej moci rodičov.

Chytila Kat pod pazuchu a viedla ju naspäť do tlačnice. Dav hostí sa pred ňou rozostúpil ako Červené more pred Mojžišom. „Ako nová kráľovná Paríža by som ti rada predstavila všetkých svojich priateľov. Budú sa ti páčiť.“

Na to dám krk. „Neviem, či budem cez ten hluk počuť ich mená.“ Kat ukázala na gramofón, z ktorého práve revala pieseň *C'est si bon.*

„Čo? Ach, nie. Toto nie sú moji priatelia, sú hlavne Ericovi.“ Ellie si znovu zhlboka potiahla z cigarety a potom z nej odklepla popol do najbližšej čínskej vázy. „Samozrejme, rozprávam sa aj s nimi, ale moji najlepší priatelia dnes nemohli prísť.“

Nemohli prísť, lebo sa zúčastňujú na verejnom pálení kníh? Kat stiahlo žalúdok od hrôzy, no potom sa odvážila položiť otázku nahlas. „Kto je ten záhadný Eric?“

Ellie sa v očiach zjavili iskričky a pery sa jej rozťahli do zasne-
ného úsmevu. „Ten najúžasnejší muž s najkrajšími modrými
očami, aké si kedy videla. Všade, kam ideme, mu muži túžia
podávať ruku a ženy pradú po štipke pozornosti, ale on patrí iba
mne.“ Oči sa jej na chvíľu zahmlili. „Alebo aspoň čoskoro bude.“

Za púdrovo modrou pohovkou ju Kat prinútila zastať. Na
druhej strane práve prebiehala súťaž o to, kto na stole v štyle
kráľovnej Anny s ozdobnými nohami poukladá na seba najviac
vínových pohárov. „Čo tým myslíš?“

„Vôbec nič. Zlatko, kde si sa ubytovala?“

Kat si zahryzla do jazyka. Ak bude naďalej trúsiť uštipačné
poznámky na adresu toho Erica, nič tým nedosiahne. Už teraz
ju poriadne bolela hlava. „V hoteli San Régis.“

„Tak už tam nebyvaš. Budeš spať tu so mnou a preklebetíme
celú noc ako kedysi.“ Ellie sa zaleskli oči. Hryzla si kútik pier.
„Chýbala si mi, Kat.“

Kat v hrdle navrela hrča. „Aj ty mne. Nám všetkým.“

„Nám?“ Ellie zažmurkala a dojatý výraz jej z tváre zmizol. Zo
živôtika na šatách vybrala ďalšiu cigaretu, vsadila ju do držiaka
a zapálila. „Preto si naozaj prišla, však? Vyslala tá mocná ruka,
aby si ma dovedla späť. Lenže ja nikam nejdem. Zostávam tu,
takže si zbytočne merala cestu.“

„Prišla som, lebo som ťa rok nevidela. Vôbec som o tebe
nepočula.“

„Ako vidíš, nemáš sa prečo obávať, lebo sa mi tu celkom
dobre darí. Prvý raz v živote si môžem robiť, čo chcem.“

„To som v starom dobrom Anglicku netušila.“ *Tam, kde si
ma nechala.* Zhlboka sa nadýchla a zahнала bodnutie, ktoré
zacítila pri pomyslení na jej zradu. Odlišné ako deň a noc, ale
predsa sú sestry. Zverovali sa jedna druhej s tajomstvami, celé
noci sa chichotali, chodili sa spolu korčuľovať a nakupovať. Ich
spomienky spájalo spoločne prežité detstvo, ale vždy to nebolo

jednoduché. Kat dodržiavala pravidlá, zatiaľ čo Ellie žila preto, aby ich porušovala. Kat kráčala po ceste, ktorú jej vopred vytýčila rodina, zatiaľ čo Ellie sa motala niekde v tráve a bez váhania ju opustila.

Sestry by od seba nemali byť odlúčené.

Nech z Katinho srdca vyžaroval akokoľvek silný pocit zrady, na sestrinej dokonale upravenej tvári sa neodrazil. Aj keď sa snažila správať ako vyzretá žena, Ellie sa za uplynulý rok nenaučila brať do úvahy, ako jej konanie ovplyvňuje iných. Teraz však nebol vhodný čas na to, aby sypala do rán soľ. Navyše, slušne vychovaná dáma by to ani nemala spomínať. Celoživotné lekcie etikety Kat veľmi ovplyvnili. „Čo keby si svojej drahej smädnej sestre zaobstarala pohár toho slávneho francúzskeho šampanského?“

Ellie nadvihla tenké obočie. „Túžiš po šampanskom? Myslela som si, že tebe v žilách koluje len čaj.“

„Kto chce s vlkmi žiť... alebo v tomto prípade s Parížanmi.“

„Kathleen Whitfordová, zázračné stvorenie, ktoré si vždy splní povinnosti, podlezie svoj štandard, aby si trochu vypila s hriešnikmi. Dív sa tuším nikdy neprestanú diať.“

„Ty vieš zo všetkých najlepšie, že nie som žiadna svätica.“

„Jasné, lebo ja mám v skrini zavesenú svätožiariu.“ Keďže sa nikdy nedokázala dlho hnevať, Ellie odfrkla a mávnutím privolala čašníka. Z jeho tácie vzala dva poháre a jeden podala Kat. „Na Paríž.“

Kat zdvihla pohár a štrngla si s ňou. „Na sestry a ich svätožiary. Ktoré im možno obom chýbajú.“

Mohutný muž v bielej zástere s kvapkami potu na čele blúdil zrakom pozdĺž steny v jedálni. Pohľad mu padol na Ellie. „Slešna Eleanor.“

„Sú už tie makrónky hotové, Pierre?“ Ellie dopila šampanské.

„*Oui*, ale teraz by ste si nemali robiť starosti o makrónky.“ Rohom zástery si utrel kvapku potu, ktorá mu stekala až

k uchu. „Jean-Claude už priviezt' ustrice a, slešna, sú ich menej ako čakala.“

„Čo tým chceš povedať?“

Na hlave mu vyskočili ďalšie kropaje potu. „Sú ich menej.“ Ukazovák a palec pridržal asi dva centimetre od seba.

„Ach, dofrasa. Len včera som im povedala... To nič, už sa stalo.“ Pohár položila na policu vedľa Hugových *Bedárov* a katalógu najnovšej módy Coco Chanel z roku 1936. „Kat, však sa na chvíľu zabavíš sama? Daj si ešte niečo na pitie a pusti sa s niekým do reči. Väčšina z nich nevie po anglicky, ale ich francúzština je slušná. *Oui, oui*, Pierre. Už idem.“

Má sa s niekým pustiť do reči. Sledovala sivé uniformy, ktoré okolo tancovali ako kaleidoskop šedivej hrôzy, a po chrpte jej prebehol mráz. Aj pád do hadieho hniezda by bol znesiteľnejší. Vzala ďalší pohár šumivého šampanského, obišla tanečníkov a cez dvojité dvere sa pretlačila von na balkón.

Sladká vôňa frézií sa miešala s jemným nočným vánkom. Kat zovrela zábradlie z tepaného železa a studený kov poskytol jej horúcim dlaniam úľavu. Bradu spustila na hrud'. Keby si nemusela zachovať imidž, líce by si oprela o hladké železo, aby si oddýchla a na chvíľu zabudla, že kým za ňou prebieha odporná veselica, ľudia na vidieku sa niekde krčia a musia sa so strachom podrobiť svojim tyranom. Uprostred toho celého sa nachádza jej sestra.

Vo svojom vnútri pocítila bolesť. Ako veľmi sa mylila, keď si predstavovala, že uplakaná Ellie sa jej vrhne do náručia a bude ju zúfalo prosiť, aby ju rýchlo vzala domov. Do utorka sme naspäť – nepovedala to náhodou rodičom, keď jej v sobotu ráno mávali na železničnej stanici? Jej naivita ju dobehla, len čo jej Ellie venovala ten svoj prostoduchý pohľad. Jej sestra bola na vrchole blaha. Ako sníha, ktoré si vôbec neuvedomuje prítomnosť prikrádajúcich sa vlkov.

Stiahlo jej žalúdok. Otec by zúril, keby sa vzdala a dovolila by, aby nemecké bahno pošpinilo ich rodinné meno. Už nikdy by neveril, že mu pomôže dosiahnuť jeho ciele.

Zhlboka sa nadýchla a zdvihla hlavu. Snívala o tom, že raz navštívi toto mesto plné svetiel a uličiek lemovaných stromami, múzeí a zadymených kaviarní, lenže dnes všetko toto čaro utlmili hrubé závesy. Okrem Ellie, samozrejme. Ani zatmenie by nedokázalo skryť sestrinu iskru. Práve pre tú Kat nemala porozumenie, lebo ju príliš ťažila zodpovednosť a povinnosť voči rodine. V hlave počula ich smutný šepot. Možno keď bude po vojne a Ellie sa bezpečne dostane domov, vráti sa sem a vychutná si mesto sama. Nebudú tu nijaké pravidlá, nikto jej nebude rozkazovať, v ktorom parku sa má prechádzať alebo koľko palacíniek môže zjesť. Bude to dokonalé šťastie.

Zadrnčal kov.

Naklonila sa cez zábradlie a vyzrela na prázdnu ulicu pod sebou. Sivá dláždená hlavná trieda bola opustená. Obyvatelia všetky okná zatemnili a pozamykali dvere. V noci po zotmení podliehala nacistickému veleniu každá myška.

Šuchot. Ozval sa ďalší kovový zvuk, akoby niečo ťažké narazilo do steny. Kat sa ešte väčšmi nahla cez zábradlie a opatrne sa posunula na jednu stranu. Zvuk sa približoval. Srdce jej poskakovalo až niekde v krku. Čo ak utiekol jeden z tých legendárnych kanálových potkanov a hľadá si polnočnú lahôdku? Napríklad vyzretý syr brie na kraji Ellinho švédkeho stola.

Zakrúžila chodidlom. Zamatové lodičky značky Ferragamo neboli práve najvhodnejšia obuv na boj s hlodavcom.

„Asi by ste mali odstúpiť.“

Podsskočila. „Kto je tam?“

Cez balkón sa prehupol obrovský tieň a pristál vedľa nej. Kat zvraskla.

„Psst! Zobudíte susedov.“

V hrdle jej uviazol ďalší výkrik, zatiaľ čo sa potkynala naspäť k zábradliu. Tieň k nej priskočil a schytil ju okolo pása. Silno sa zahнала rukou a udrela ho.

„Au!“ V prstoch pocítila príšernú bolesť.

„Pozor na gombíky, slečinka. Bude vás to štípať.“

Pulz sa jej zrýchlil a ona sa vrhla na tmavú masu pred sebou. „Okamžite ma pusť, ty... vandrák.“

„Vandrák?“ Písmeno *r* vyslovil tak tvrdo a so škótskym prízvukom, že tep sa jej razom spomalil. Povolil pevné zovretie rúk a hlasno odfrkol. „To ťažko.“

„Kto ste? Čo tu robíte?“ O kúsok cúvla a natiahla prsty, dúfajúc, že nájde uvoľnený kus zábradlia alebo zabudnutý pohár od šampanského, aby mu ho mohla tresnúť po hlave. „Ak chcete peniaze, mali by ste vedieť, že v kabelke nemám nič okrem vreckovky a rúžu a hostia už v alkoholickom opojení bezpochyby stratili všetky zvyšné mince.“

Posunul sa, takže jej zaclonil výhľad na ľudí vnútri a oni zároveň nemohli vidieť ju. „Zrejme ste si ma s niekým pomýlili.“

„Kto sa zakráda po strechách uprostred noci a straší vonku osamelé ženy, ak nie nejaký lump?“ Prstom sa dotkla muškátu v črepníku.

„Už ma pomenovali všelijako, ale lumpom som ešte nebol. Okrem toho, keby som šiel kradnúť, obliekol by som si niečo pohodlnejšie.“ Vystúpil do kužeľa slabého svetla, ktoré prenikalo od dverí. Bol vysoký, s tmavými vlasmi začesanými na stranu a hranatou čelustou. Mal oblečené čierne večerné sako, ktoré zvýrazňovalo jeho široké plecia. Ukázal na motýlik na krku. „Vidíte?“

Srdce jej tľklo ako splašené. Kvalitné saká a naškrobené biele košele boli síce predpísaný odev v spoločenských kruhoch, ibaže oblečenie tohto muža zvláštne bilo do očí. Vyzeral v ňom nebezpečne a Kat mala dojem, že mu dobre nesedí.

Prstami zovrela okraj kvetináča. „Zrejme ste nejaký nový druh zlodēja. Lahko sa zamieša medzi hostí a prehľadá im vrecká.“

„Slečinka, myslím si, že ste tu v tme pridlhlo sama. Máte príliš bujnú fantáziu.“

Keď sa natiahol k dverám, schmatla kvetináč a šmarila ho. Muž sa prikrčil, kvetináč mu preletel pár centimetrov od hlavy a rozbil sa o stenu.

Vrhol sa naspäť k nej. Tmavé obočie mal zvrátené a oči vyvalené. „Čo to, dokelu, robíte? Nešplhal som sa cez pol budovy, aby som sa nechal zložiť nejakým vedrom hlíny.“

„Môžete hneď teraz zliezť naspäť, lebo inak zavolám políciu. Vnútri je takmer štyridsať nemeckých dôstojníkov, ktorí netúžia po ničom inom ako...“ Pozrela sa poza neho dovnútra. Všimla si, že večierok je v plnom prúde, a jej nádej na záchranu zhasla. „Ako ignorovať môj krik o pomoc, kým sa budú podgurážene potácať v rytme valčíka.“

„Hej, to mi je jasné.“ Z pleca si zmietol hlinu a prikývol, lebo vnútri akurát dvaja muži vykrúcali nejakú ženu sem a tam v živom tempe. „Podľa mňa nepotrebujete ich pomoc. Vaša muška je takmer smrtiaca aj bez nich. Škoda, že nemáte náboje.“

Nevšímala si v jeho hlase posmešný tón. Ohla koleno, zdvihla chodidlo a schmatla zamatovú lodičku. „Nespoliehajte sa na to.“

„Skôr ako to schytám topánkou, sponkou do vlasov alebo tamtou stoličkou, dovoľte, aby som sa vám predstavil. Som Barrett Anderson, majiteľ baru Modrý jeleň.“ Mierne sa uklonil. „Tak vidíte, ako podnikateľ nepotrebujem kradnúť peniaze z nemeckých vreciek, keď môžu prísť ku mne do baru a minúť ich dobrovoľne.“

„Aký ste len podnikavý.“ Panika v jej vnútri poľavovala. Spustila nohu. „Nie ste náhodou príďaleko od vášho domova, pán Anderson?“

„Určite ďalej ako za hranicami grófstva Berkshire,“ povedal a uznanlivo nadvihol tmavé obočie. „Podobne ako naša hostiteľka.“

„Aká náhoda.“

„To, že ste sestry, nie je náhoda.“ Keď zbadal na jej tvári paniku, zachechtal sa. „Podobáte sa ako vajce vajcu a máte rovnaký prízvuk vyššej triedy.“

Nemalo zmysel popierať to. Vnútri bola polovica parížskeho gestapa. „Takže poznáte Eleanor?“

„Len tak zbežne. Pochybujem, že si ma pamätá. Stretli sme sa na novoročnom večierku.“

„Pilo sa tam šampanské?“

„Samozrejme.“

„Tak potom nie, nepamätá si vás.“ Kat si pritlačila končeky prstov na pulzujúce spánky. Táto hrozná noc sa zmenila na neznesiteľnú a vôbec nepotrebuje, aby to tento muž ešte väčšmi zamotal. „Ako ste sa dostali sem hore?“

„Po odkvapovej rúre. Vošiel by som dverami, ale rovno pred vchodom bola nejaká žena a vyzerala, že do tých veľkých kvetinnáčov vyvráti aj vnútornosti. Nechcel som ju vyrušovať.“

Pozrela sa dolu ponad zábradlie, aby zhodnotila ten pôsobivý výkon. Aké tajomstvá má ešte tento človek v rukáve? „Veľmi ohľaduplné. Môžem sa spýtať, čo tu vlastne robíte? Väčšina Britov sa už zbalila a opustila mesto.“

Naklonil sa dopredu a lampáš mu osvetlil tmavomodré oči. „Mohol by som sa vás spýtať to isté.“

Kat pocítila, ako jej po krku stúpa horúčava, lebo muž sa prenikavým pohľadom modrých očí snažil odhaliť tajomstvá, ktoré v sebe zamkla pred svetom. Nehovoriac o jej srdci a ranách v jeho vnútri. „Možno bude lepšie, keď sa bude každý starať sám o seba.“

„Ako chcete.“ Pokrčil plecami a uškrnul sa. Nadvihol sa mu pri tom jeden kútik plných pier. „Čo sa týka mňa, idem